

Гринь В.Г.

МЕТОД МОРФОЛОГІЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ ПЕЙСРОВИХ БЛЯШОК ТОНКОЇ КИШКИ БІЛИХ ЩУРІВ

*Українська медична стоматологічна академія, м. Полтава, Україна
Кафедра анатомії людини*

Актуальність. В кровоносному руслі тонкої кишки білих щурів прийнято виділяти поверхнево розташовані магістралі, які здійснюють розподіл крові по всій площі кишкової трубки та інтрамуральні сітки, представлені мікросудинними комунікаціями м'язової і слизової оболонки.

Мета. Вивчення ангіоархітекτονіки пейсрових бляшок тонкої кишки білих щурів.

Матеріали та методи. Дослідження виконано на 20 білих щурах-самцях репродуктивного віку, масою $200,0 \pm 20,0$ грам. Евтаназію проведено шляхом передозування тіопенталового наркозу (75 мг/кг маси тіла тварини внутрішньом'язово в верхню третину стегна задньої лапи). Дослідження виконано на основі ін'єкції кровоносного русла органів черевної порожнини білих щурів 5%-ним розчином желатину, забарвленого відфільтрованою чорною тушкою в режимі підтримання температури розчину в межах 37-400 С. Для розчинення туші використано невелику кількість води – в пропорції 2:1. Розчин туші після перемішування і підігрівання пропущено через фільтрувальний папір, цим досягнуто відсутність грудочок і пластівців. Позитивні результати отримано після попереднього промивання всього кровоносного русла теплим фізіологічним розчином (з додаванням розчину гепарину для ін'єкції 5000 МО/мл) через канюльований дистальний відділ черевної аорти з перетином загальної клубової вени, через яку відбувався відтік крові, що витіснилася до появи безбарвної рідини. Тільки після цієї процедури проведено заповнення судин туш-желатиновою масою через ту ж канюлю до витікання її з клубової вени. У зв'язку з тим, що желатин має властивість швидко загусати, тим самим перешкоджаючи проходженню дрібних судин, тушку тварини занурено в гарячу воду. Відразу після цього, з метою запобігання витікання ін'єкційної маси, накладено лігатуру на дистальні відділи аорти і каудальної порожнистої вени, після чого труп тварини занурено спочатку під холодну воду, а потім фіксовано в 10% розчині формаліну протягом двох діб. Після промивання в проточній воді, проводилось видалення з черевної порожнини тварини всього комплексу внутрішніх органів

Секція «Сучасні методи морфологічного дослідження»

з подальшим відбором ділянок тонкої кишки для дослідження. Результати дослідження були сфотографовані в різних ракурсах в своєму початковому стані, а потім, відібрані ділянки тонкої кишки розрізали скальпелем по місцю прикріплення брижі, для більш зручного вивчення зовнішньої і внутрішньої (слизової) поверхонь досліджуваного об'єкту. Далі після дегідратації в спиртах з переходом у чистий ацетон, заключали в епоксидну смолу, чим досягалося просвітлення тканин і більш чітке контрастування на їх фоні ін'єктованих кровоносних судин. Фотографування отриманих препаратів здійснювалося за допомогою цифрової фотокамери, а також біокулярної лупи МБС-9, обладнаною цифровою фотоприставкою Sigeta DCM-900 9.0 MP. Результати дослідження та висновки. У забезпеченні трофіки окремої пейєрової бляшки тонкої кишки беруть участь декілька, охоплюючи її з різних сторін, нутритивних артерій, які є гілками відповідних сегментарно оперізуючих по периметру кишкової трубки артеріальних судин.

Виходячи з основних положень мікроангіології, є підстави вважати, що навколовузликові артеріальні судини є джерелами формування радіально орієнтованих обмінних мікросудин, капілярні ланки яких розташовуються між субодиницями лімфодних вузликів.

Євтушенко В.М., Нечепоренко А.Г., Бушман В.С., Аксамітьєва М.В.

МОРФОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ЕПІТЕЛІОЦИТІВ ПЕРЕДМІХУРОВОЇ ЗАЛОЗИ В ОНТОГЕНЕЗІ

*Запорізький державний медичний університет м. Запоріжжя, Україна
Кафедра гістології, цитології та ембріології*

Передміхурова залоза протягом всього життя реагує на вплив статевих гормонів. Аналіз анатомічної будови, гістогенезу і фізіології дає підстави розглядати передміхурову залозу як орган зі складною функціональною характеристикою. На сьогодні у науковій літературі недостатньо даних щодо морфологічного дослідження ендокринного апарату передміхурової залози, чим обумовлена актуальність даного дослідження.

Метою нашої роботи є дослідження нейроендокринної функції епітеліальних клітин передміхурової залози.

У якості об'єктів дослідженні взяті передміхурові залози людини у віці від 8 тижнів ембріогенезу до 75 років. Шматочки простати людини і криси були зафіксовані у 10% розчині нейтрального формаліну, у рідинах Карнуа і Буена. Потім були поміщені в парафін і виготовлялися серійні зрізи.